

Godmorgen!

DET ER LET nok at sige: »Jeg skal hilse fra jeres venner i København«. Det går også an fra en talerstol at sige: »Jeg skal overbringe en hilsen fra bestyrelsen«. Men står jeg på en talerstol og skal hilse forsamlingen som sådan, bliver det straks sværere. Hvad i al verden skal man sige?

Nede i salen kan jeg sige »goddag«. Jeg kan endda sige »hej« til nogle. Men fra talerstolen og til en hel forsamling går det ikke an at hilse den med et »goddag« eller »hej«. Hvis jeg gjorde det, ville det virke meget kunstigt – og sikkert også ufrivilligt komisk.

Stillede jeg mig op på talerstolen og kiggede ned over forsamlingen og sagde »Vær hilset« ville det virke meget højtideligt – og så stift, at jeg ikke kan gøre det. Jeg kunne også vælge at sige: »Fred være med jer«. Det mærkelige er, at mens ingen griner, når præsten siger det *i kirken*, ville det på de fleste virke meget forkert at bruge det alle mulige andre steder som en hilsen – missionshuset medregnet. Endelig kunne jeg sige: »Hil være jer, kære venner« – med fare for at blive beskyldt for at være blevet medlem af en nynazistisk gruppe. Derimod er der ingen, der kommer til at tænke sådanne tanker, når vi synger: »Hil dig frelser og forsoner«.

I den nye prøveoversættelse af Det nye Testamente findes de nævnte hilsenformer stadig. Men indimellem er der ændret i forhold til 1948-udgaven, altså den udgave, som er den autoriserede oversættelse i dag. Jeg har svært ved at se, at det har noget som helst med teologi at gøre, at man her og der har forsøgt at gøre en hilsen mere mundret. Men hvis det ikke har med teologi at gøre, har det med smag at gøre. Og smag og behag er som bekendt forskellig. Heldigvis.

I en af opstandelsesberetningerne lyder det nu i den nye oversættelse: »Og se, Jesus kom dem (kvinderne) i møde og sagde: 'Godmorgen!'«

I den autoriserede udgave lyder samme vers fra Matt. 28,9: Men se, da kom Jesus dem (kvinderne) i

møde og sagde: 'Vær hilset!'«

I dansk bibeltradition har 1948-udgavens »Vær hilset« vist kun stået i – ja netop – 1948-udgaven. Det er meget godt at gøre sig klart. Da man i 1948 besluttede sig for denne gengivelse, brød man med en lang tradition, som lød: »Hil være eder«. Jeg tvivler på, at der er nogle, der vil mene, at man burde gå tilbage til de rigtige »gode« bibeloversættelser, nemlig de gamle af f.eks. 1819 eller 1907 med »Hil være eder«. Med det in mente, at det i dag er vanskeligt at gengive en hilsen på dansk, synes jeg, at forsøget med »Godmorgen!« er pragtfuldt.

Jamen, er det ikke for almindeligt og fladt. Hertil er bare at sige, at det græske ord er ganske almindeligt. Ordet er sådan set ikke ualmindeligt, tværtimod. Det ualmindelige er, at det er den korsfæstede og opstandne Jesus, der siger det. Kun i dette har ordene en særlig vægt.

Jeg glæder mig over denne oversættelse – som hver især kan have sin mening om. Ikke blot en påskemorgen, men hver morgen, skal den korsfæstede og opstandnes »Godmorgen!« lyde i vore øren. En i forvejen god morgen bliver først ægte, når den korsfæstede og opstandnes »Godmorgen!« danner klangbund. Og en dårlig morgen, hvor sygdom og død begynder at trække i os fra det øjeblik, vi vågner, ja, selv en sådan morgen kan ved Guds godhed blive en »God morgen« – når den opstandne Jesus først har hvisket sit »Godmorgen« i vore øren – og hjerter!

Når vi påskemorgen siger et »Godmorgen og glædelig påske!« til hinanden er der al mulig grund til at huske på, at vi bare gentager, hvad den korsfæstede og opstandne sagde til kvinderne ved graven.

Når den opstandne Jesus trænger igennem med sit »Godmorgen!« er morgenen og dagen god – trods synd og sygdom og ulykke og død.